

„Penelope Ward újra itt,
a könyv pedig fantasztikus.”
– *Violina The Romance Lover*

NEIGHBOR

a legkedvesebb szomszéd

Dearest

fine
selection

P E N E L O P E W A R D

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

P E N E L O P E W A R D

NEIGHBOR
a legkedvesebb szomszéd
Dearest

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

PROLÓGUS

ÖSSZEUGROTT A GYOMROM, amikor leparkolt a lakásunk előtt. Egyszerűen tudtam. Az elmúlt hetekben olyan volt a hangulat, mintha vihar készülne lassan kitörni. Ne kérdezd, hogyan, de a szívem megérezte, hogy aznap este millió darabra fog törni.

Már egy ideje amúgy is napról napra repedezett.

Elec más emberként tért haza az apja pár héttel korábbi bostoni temetéséről. Valamitől megváltozott. Már a létező összes kifogást felsorolta, hogy miért nem tudunk szeretkezni. Jól hallod. Az én szexuálisan nagyétkű párom – életem szerelme – hirtelen már nem kívánt engem. Mintha lekapcsoltak volna benne valamit. Ez volt az első jel, amit még számtalan másik követett, és amikből arra következtettem, hogy a pasi, akit a lelki társamnak gondoltam, valahogyan kiszerezett belőlem.

A hazaérkezése után esténként az ágyba bújás helyett örült módjára írt, bármit megtett, hogy elkerüljön. Egykor vágytól izzó csókjai akkorra éppen hogy csak puha, érintésnyi puszik lettek.

Bár érezkeltem, hogy mi történik, fogalmam sem volt, hogy miként vagy miért alakult így. Azt hittem, szeret engem. Olyan sokáig

éreztem. Őszinte volt. Akkor mégis hogyan változhattak meg ilyen gyorsan a dolgok?

Az ajtó lassan kinyílt, a testem pedig a legrosszabbra felkészülve megfeszült, ahogy az ágy szélére ültem.

Elec levette és az asztalra tette a szemüvegét, majd lassan, idegesen zsebre dugta a kezét. Kétkedtem benne, hogy valaha még érezni fogom, ahogy azok a kezek a testemet simogatják. A szemei vérben úsztak. Vajon sírt az autóban?

Majd elhangoztak azok a szavak, amik megkérdőjelezték a saját ítélőképességembe vetett bizalmamat.

– Chelsea, szeretném, ha tudnád, én minden tőlem telhetőt megtettem, hogy ne okozzak neked fájdalmat.

Minden összefolyt, amit ezután mondott, elhomályosította a fájdalom és a szomorúság, ami a mellkasomat nyomta, és az agyamat zsibbasztotta.

Fogalmam sem volt, hogyan fogok én ebből az ütésből valaha talpra állni, és újra bízni a szerelemben. Őszintén hittem, hogy Elec szeret engem, és hogy ez a szerelem elpusztíthatatlan.

Tévedtem.

1. FEJEZET

SZUPERSZONIKUS HALLÁS

AKISHÚGOM EGY IGAZI DRÁMAKIRÁLYNŐ. *Szó szerint*, hiszen Jade a Broadwayn színésznő.

Elismerően megtapsolta a diákokat, akik voltak olyan bátrak, hogy kiálljanak, és elpróbálják a *József és a színes szélesvásznú álomkabátot*.

– Mindannyian nagyon ügyesek voltatok! Holnap kiosztjuk a szerepeket, és elkezdjük az első hivatalos próbát. Óriási lesz!

Jade a héten hazautazott a Bay Areába, hogy meglátogassa a családját, és felajánlotta, hogy az ott-tartózkodása alatt szívesen önkénteskedik az ifjúsági központban, ahol dolgoztam. Mivel annyi idő nem volt, hogy az egész darabot előadják, Jade úgy döntött, hogy a musical egy fontos jelenetét rendezi meg, amit a gyerekek majd a héten mutatnak be.

Nagyon szerettem művészeti vezetőként dolgozni a Misszió Ifjúsági Központban. Nagyjából ez volt életem egyetlen jól működő területe, a hátránya csak az volt, hogy minden a volt barátomra,

Elecre emlékeztetett, aki gyermek- és ifjúságvédelmi tanácsadóként dolgozott ugyanitt. Így találkoztunk. Ő is nagyon szerette a munkáját, amíg a szakításunk után fel nem mondott, és New Yorkba nem költözött, hogy Gretával éljen. Megráztam a fejem, hogy elhessegessem kettejük gondolatát.

Jade felkapta a táskáját.

– Menjünk vissza hozzád! Ideje lenne mosdóba mennem, és együnk is gyorsan valamit.

Nemrég költöztem az új lakásomba, ami alig pár háztömbre volt a munkahelyemtől. Végre lejárt a város másik végében lévő, Eleckel közös otthonunk bérleti ideje. Bár a kiköltözése után elküldte a bérleti díj hátralévő részének ráeső felét, alig vártam, hogy eljöhessek onnan. A lakás minden egyes pontja rá és azokra a szörnyű hónapokra emlékeztetett, amik a szakításunkat követték.

Az új otthonom a Mission District nevű környék központjának déli részén volt, és imádtam az ottani közeget. Gyümölcsös, zöldséges standok, kávézók övezték az utcákat, és ez a rész egyben a latin kultúra Mekkájának is számított, ami csodás volt, azt leszámítva, hogy erről is Elec jutott eszembe, aki félig ecuadori származású. Mindenhol valami kis emlékeztető, ami eszembe juttatta azt, aki összetörte a szívemet.

Jade-del gyalogosan indultunk neki, és közben megálltunk egy gyümölcsös standnál, hogy papáját vegyen, mert délután turmixot akart nálam készíteni. Végül két elviteles kávé is vettünk.

Séta közben visszahajtottam a kávéspoharam műanyag tetején lévő perforálást.

– Hát, hugi, sosem gondoltam, hogy egyszer ugyanabban a cipőben fogunk járni.

Jade-del nemrég szakított a zenész barátja.

– Igen, de az a különbség, hogy én úgy érzem, sokkal több mindent teszek, ami eltereli a figyelmem, mint te. És ez nem azt jelenti, hogy nem gondolok Justinra, vagy hogy nem szomorodok el néha, de a szerepeim annyi elfoglaltságot jelentenek, hogy szinte időm sincs ebben dagonyázni, érted?

– Meséltem, nem, hogy vannak ezek a telefonos terápiás alkalmaim?

Jade kortyolt egyet, majd megcsóválta a fejét.

– Nem.

– Hát, vannak. Rábukkantam erre a pszichológusra, aki tönkrement kapcsolatokra specializálódott, de Kanadában él. Hetente egyszer beszélünk telefonon.

– És? Segít?

– Mindig segít, ha ki lehet beszélni a problémákat.

– Így van. Ne sértődj meg, de nem úgy nézel ki, mint aki egy hajszálnyival is jobban van. Egyébként pedig Claire-nek és nekem is kiöntheted a szíved, ne fizess egy vagyont azért, hogy egy idegennel beszéljess.

– Szinte csak késő este tudok beszélgetni. Te akkor játszol, Claire pedig a friss házások boldog életét éli. Ráadásul, neki sosem törték össze a szívét. Meghallgat, de nem érzi át.

A nővérünk, Claire, a középiskolás szerelméhez ment feleségül. A közeli Sausalitóban nőttünk fel, és bár gyerekkorunkban mi hárman nagyon közel álltunk egymáshoz, mégis szívesebben nyíltam meg Jade-nek.

Amikor megérkeztünk a házhoz, a húgom letelepedett egy padra a bekerített udvar sarkában.

– Kicsit ülünk le, igyuk meg a kávékat! – A tekintete végigsiklott a fűvön, majd a meztelen felsőtestű szomszédomon állapodott meg. – Húha! Ki az a kötött sapkás, szívdöglesztő pasi, aki éppen elcsúfítja a házat?

– Mióta érdekelnek téged a kötött sapkák?

– Justin hordott ilyeneket, ezért szeretem. Ez gáz?

– Igen, az.

– Mondja ezt az, aki még mindig az exe pólójában alszik?

– Mert kényelmes. Ennek semmi köze Elechez – hazudtam. Ez volt az egyetlen dolog, amit megőriztem tőle, és bár mindig elszomorodtam, felvettem.

– Szóval ki az a pasas?

Nem tudtam, hogy hívják a szomszédomat, de néha láttam, ahogy festékszóróval a házat körbevevő, óriási vászonként szolgáló betonfalra fest. A művei igazi műalkotások voltak, nem lehetett volna rájuk sütni, hogy egyszerű graffitik. Csillagászati és földrajzi témájú képek kifinomult elegye. A pasas újabb és újabb jelenetekkel egészítette ki a falat, és jól látható volt, hogy ez egy folyamatban lévő munka. Azt gyanítottam, hogy az épület egész homlokzatát le szeretné festeni, az utolsó négyzetcentiméterig.

– A házban lakik, igazából a szomszédom.

– És mit csinál? Szabad ezt neki?

– Nem tudom. Amikor először láttam itt kint, azt hittem, rongálja az épületet. De úgy fest, senkit nem érdekel, vagy senki nem próbálja őt megállítani. Minden egyes nap valamit hozzátesz. Igazából gyönyörű, amit csinál, bár nem illik a személyiségéhez.

Jade a kávéját fújta.

– Hogy érted?

– Nem valami kedves.

– Beszéltél vele?

– Nem, mert nem barátságos. Próbáltam a szemkontaktust felvenni vele, de egyszerűen elsétál mellettem. Van két nagy és elég gonosz kuttyája, amik megállás nélkül ugatnak. Reggelente hordja őket sétálni.

– Talán savant-szindrómás. Tudod, akik valamiben nagyon jók, úgy látszik, ő a művészetben. Vagy az is lehet, hogy zseni, aki nem jó a társas kapcsolatokban. Mi is annak a neve, Asperger?

– Nem. Elég jól kommunikál, láttam, ahogy pár emberrel kiabált. Biztos vagyok benne, hogy nincs semmiféle szindrómája, ez a pasas egyszerűen undok. És nem is aspergeres, egyszerűen seggfej.

Jade kuncogott.

– Szerintem az a legjobb, ha egy kosár meleg muffinnal megjelen sz az ajtajában. Tudod, ahogy a szomszédok szokták csinálni. És akkor talán kicsit ellazul, vagy... *téged* lazít el.

– Muffinnal, mi? Ennek meg mégis mi az üzenete?

– Muff, muffin, ugyanaz. Ha én laknék itt, én biztosan ezt csinálnám. De nem én lakom itt, hanem te. Neked pedig nagyon kell valami figyelemelterelés. Szerintem ő jó lenne.

Elnéztem a pasas széles vállát és napbarnított, izmos hátát, ahogy le-föl mozgatta a szprét.

– Basszus, neked nem Elec jut róla eszedbe? A karján tetoválás, sötét haj. Igazából ez a típusú férfi a legutolsó, akivel most kezdeni szeretnék.

– Tehát, ha valaki úgy néz ki, mint Elec, vagy csak hasonlít rá, akkor automatikusan diszkvalifikálsz? Mert biztosan ugyanazt fogja tenni, mint Elec, ugye, ezt gondolod? Ez egyszerűen hülyeség.

– Talán az, de egyáltalán nem szeretnék olyan férfival lenni, aki bármennyire is hasonlít rá.

– Hát, az baj, mert Elec baromi jól nézett ki, de ez a pasas még nála is sokkal szexibb.

– Egyáltalán miért beszélünk mi erről? A hapsi még csak nem is köszön nekem. Ő nem szeretne részt venni a *Nagy Ő* műsorának földtől elrugaszkodott kiadásában. Nem érdeklek.

A Legkedvesebb Szomszéd hirtelen letörölte a homlokáról az izzadságot, levette az orrát és a száját takaró maszkot, majd egy összehúzható fekete zsákba tette a festékesdobozokat. A vállára kapta a szatyrot, és amikor már úgy gondoltam, hogy épp elhagyja az udvart, elindult felénk. Jade még ültében is kihúzta magát, én pedig utáltam, hogy a szívem valamivel hevesebben kezdett verni.

Egyenesen rám meredt. Nem mondanám, hogy mérgesen, de nem is mosolygott. Kék szeme ragyogott a napfényben, élesen elütött barna bőréből. Jade-nek igaza volt, csodálatos férfi.

– Az áfonyás a kedvencem – mondta.

– Tessék?

– Áfonyás muffin.

– Óóó!

Jade felhorkant, de nem szólalt meg, hadd vigyem el én ezt a szörnyen kínos balhét.

– És nem vagyok antiszociális vagy savant-szindrómás. Csak egy régi vágású pöcsfej, szuperszonikus hallással.

Önelégülten vigyorgott, majd még azelőtt sarkon fordult, hogy megszólalhattam volna.

Amikor hallótávolságon kívülre került – ezúttal biztosan –, Jade nagyot sóhajtott.

– A dühös férfiak a legjobbak az ágyban.

– Nem bírod abbahagyni, igaz? Nem okoztál már elég bajt? Mindig mondtam neked, hogy hangos vagy, amikor azt hiszed, csak sütögsz. Most itt a bizonyíték, és én iszom meg a levét.

– Majd hálás leszel, amikor orgazmustól sikítasz, miközben a Mérges Művész megcsillogtatja rajtad a tehetségét.

– Bolond vagy.

– Ezért szeretsz.

– Ezért.

2. FEJEZET

CSAHOLÓ ORGAZMUS

ELTELT EGY HÉT, JADE VISSZATÉRT New Yorkba, nekem pedig máris szörnyen hiányzott. Eddig csak azért nem látogattam meg, mert Elec ott élt Gretával, és bár nagyon kicsi volt annak az esélye, hogy összefutunk, mégsem álltam még készen arra, hogy az ő területére lépjek.

A Mérges Művésszel a Jade látogatása alatti kellemetlen incidensünk óta nem találkoztam. Látni nem láttam, de a kutyái észveszejtő ugatására ébredtem majdnem minden reggel. Mivel én a délutáni programokért feleltem az ifjúsági központban, a reggeleim szabadok voltak. Gyakran nem tudtam éjszaka aludni, így szükségem volt a reggelekre, hogy utolérjem magam a pihenésben.

Eljött az a pont, amikor már nem bírtam tovább elviselni az ugatást. Ha az egyik éppen nem ugatott, a másik egészen biztosan, viszont az esetek többségében szinkronban csaholtak. Nem érdekelt, hogy milyen zavarba ejtően jóképű a szomszédom, muszáj volt ezt a helyzetet megbeszélnem vele.

Kedd reggel kimásztam az ágyból, felkaptam egy sportalsót, kentem egy kevés korrektort a szemem alá, majd bekopogtam az ajtaján.

Testhezálló, fehér, rövid ujjú felsőben nyitott ajtót. A haja kesze-kusza volt az alvástól.

– Segíthetek valamiben?

– Muszáj beszélünk a kutyáidról.

– Hogy? És semmi muffin?

– Nincs, sajnálom. És nem is lenne energiám sütni, mert a kutyáid megállás nélkül ugatnak.

– Nem tudok semmit tenni ellene. Már mindent megpróbáltam, de nem hagyják abba.

– És addig nekünk, többieknek mit kellene csinálnunk?

– Nem tudom. Talán fül dugót használni?

– Komolyan, valamit csak tudsz tenni!

– Azontúl, hogy szájkosarat teszek rájuk, amit nem fogok, nem, nincs semmi, amit tehetnék. Egyébként most hallod őket?

Valamiért abbahagyták.

– Nem, de nagyon ritka, hogy reggelente ilyen csendben legyenek, ezt te is jól tudod.

– Figyelj, ha szeretnél a főbérlőnek panaszkodni, hajrá! Nem tudlak megakadályozni benne. Viszont nincs olyan módszer, amit eddig ne próbáltam volna ki, hogy abbahagyják az ugatást. A maguk urai.

– Rendben, akkor tényleg ezt fogom tenni. Kösz, hogy erre kényeszerülök, és kösz a semmit. – Otthagytam, majd nem sokkal később hallottam, hogy becsapódott mögöttem az ajtaja.

Amint beléptem a lakásomba, újra rázendítettek az ugatásra.

Visszadőltem az ágyba, és tudtam, egyetlen módon tudok kellően ellazulni ahhoz, hogy visszaaludjak. És bár nem akartam ehhez folyamodni, felmarkoltam a Bose zajcsökkentő fülhallgatómat, és

a fülemre tapasztottam, hogy legalább a hang egy részét kizárjam. Úgy is segített, hogy közben nem hallgattam zenét. Csakhogy én az oldalamon szoktam feküdni, ehhez viszont muszáj volt a hátamon. És én csak akkor fekszem a hátamon, amikor önkielégíték. És miért jutott erről hirtelen eszembe a Mérges Művész? A magam megérintésének gondolatától sajnos azonnal nem kívánt képek villantak róla a szemem elé. Nem akartam rá így gondolni. Egy pöcs volt, nem is érdemelte meg, hogy a vágyam tárgya legyen. De olyan isteni illata volt, fűszer-, pézsma- és pasiillat. Egyébként sem tudjuk irányítani azt, hogy miről ábrándozunk. Attól, hogy gonosz és megközelíthetetlen volt, csak még csábítóbb volt, hogy a titkos gondolataim tárgya legyen. A főiskolai pszichológiaórán is azt tanultam, hogy a gondolatok elfojtása gyakran rögeszmévé fajulhat. Ha emlékezteted magad, hogy mire nem gondolhatsz, annál inkább csak az fog a fejedben járni.

Így a bugyimba csúsztottam a kezem, és elkezdtem a csiklómat masszírozni. Bakker, még a nevét sem tudtam. Ez elég beteg volt, de abban a pillanatban simán elment. Elképzeltem, hogy fölöttem van, belém hatol és dühösen megdug. Mindeközben az ugatást is kihallottam a háttérből, ahogy előre-hátra mozgattam a kezem, és el jutottam életem egyik legegetrengetőbb orgazmusáig.

Visszazuhanom az ágyba, majd sikerült aludnom még egy órát.

Késő reggeli napfény sütött be az ablakomon, amikor összeragadt szemmel pislogni kezdtem, és észrevettem, hogy az ugatás megszűnt. Biztosan sétálni mentek.

Volt még néhány órám a munka előtt, így arra jutottam, hogy kikeresem az épület tulajdonosának a telefonszámát. Volt egy vezetőségi iroda a házban, de az ott dolgozó nő elég hanyag volt. Azt gyanítva, hogy úgysem veszi komolyan az ugatással kapcsolatos

panaszaimat, úgy döntöttem, egyenesen a nagyfőnökhöz megyek. Korábban csak a kiadással foglalkozó nővel egyeztettem, a tulajdonossal még nem találkoztam.

A kereső kidobta, hogy a ház a D. H. Hennessey LLC-é. Az elérhetőségek között fel volt tüntetve egy telefonszám, de az egy automatikus köszöntéssel üzenetrögzítőre váltott. Személyesen szerettem volna valakivel beszélni, így üzenethagyás nélkül letettem a telefont. Észrevettem, hogy a bejegyzett cím az épület első emeletén van. Úgy döntöttem, lemegyek. Felöltöztem, felvettem egy szebb cipőt, és megfésülködtem.

Kopogtam, majd várakozás közben nagy levegőt vettem. Amikor kinyílt az ajtó, és megláttam, ki áll ott, majdnem összeestem.

A Mérges Művész volt, félmeztelenül és a fején azzal a francos kötött sapkával. A szívem majdnem kiugrott a helyéről. Izzadság folyt le a kidolgozott mellkasán, és esküdni mertem volna, hogy csorog a nyálam.

– Segíthetek valamiben? – Ugyanezt kérdezte, amikor a lakása ajtáját nyitotta ki.

Tiszta *déjà vu* érzésem volt. Akár az *Alkonyzóna* egy része vagy egy rémálom is lehetett volna az, hogy bármelyik ajtót nyitom ki, ő áll ott.

– Mit keresel itt?

– Ez az enyém.

– Nem. Te mellettem laksz.

– Így van. Az a lakásom, ez pedig a stúdióm és az edzőtermem.

– Ez a lakás volt megjelölve a tulajdonos címeként.

Kaján vigyor terült szét az arcán. Ahogy hirtelen leesett, a világ leg hülyébb emberének éreztem magam. Ő a tulajdonos. Ezért biztatott ez a pöcsfej, hogy tegyek hivatalosan is panaszt.

– Te vagy D. H. Hennessey...

– Te pedig Chelsea Jameson. Megbízható, sokak által ajánlott, de krónikus panaszkodó.

– Hát, ez sok mindent megmagyaráz. Ezért tudod elcsúfítani az épületet, és ezért tudsz seggfej lenni a szomszédokkal.

– Azért nem nevezném az *alkotásaimat* az épület elcsúfításának. Nem néztél körbe a környéken? Ez a művészet Mekkája. Nem az enyém az egyetlen falfestmény. És túlreagálsz a kutyákat. Szóval ki is igazából a seggfej ebben a helyzetben? Vitatkozhatunk rajta.

A háta mögött jó pár szprétechnikával megfestett vásznat láttam, egy erősítőpadot és edzéshez szükséges felszereléseket.

– Hol vannak a kutyák?

– Pihennek.

– A kutyák szoktak pihenni?

– Igen, szoktak. Próbálják pótolni az alvást, hiszen a nyafogásod miatt nem tudtak reggel aludni. – Elmosolyodott, amiből megértettem, hogy ez az egész beszélgetés szórakoztatja.

– Ezek szerint a nevedben a D a *debil* rövidítése?

Nem válaszolt azonnal, egy röpké időre farkasszemét néztünk, mielőtt megszólalt.

– A D a Damien rövidítése.

Damien.

Naná, hogy még a neve is szexi.

– Damien, mint az *Ómen* című filmben? Illik hozzád. – Körbenéztem. – Miért ezt a lakást tüntetted fel címként az albérlőidnek?

– Nem is tudom. Talán, mert nem akarom, hogy az Antikrisztussal párhuzamba állító bolondok bármikor felbukkanjanak a lakásomnál.

Ezen már én is elnevettem magam. Teljesen reménytelen volt a helyzet.

– Rendben, úgy tűnik, ennek a látogatásnak nem sok értelme volt, úgyhogy jó gyúrást!

Aznap délután a San Franciscó-i Szimfonikusok látogattak meg minket az ifjúsági központban, sőt még egy rövid előadást is tartottak a kedvünkért. Elnéztem, ahogy a gyerekek fülig érő szájjal figyelik a menő hangszereken játszó zenészeket, ami újfent emlékeztetett, hogy mennyire szeretem a munkámat.

Amíg mindenki a vendégeinkre koncentrált, észrevettem, hogy egy kamasz, Ariel Sandoval, egy sarokban guggol a telefonjával. A szabályzat szerint nem volt szabad ilyen kütyüket használni, hiszen a központ elvileg azért van, hogy tanuljanak. A telefontulajdonos tiniknek a recepció melletti tárolóban kellett hagyniuk a készüléküket, amit csak hazafelé vehettek újra magukhoz.

– Ariel, minden rendben? A többiekkel kellene lenned, ismerkedned.

Megrázta a fejét.

– Sajnálom. Tudom, hogy nem lenne szabad a telefont használnom, de szükségem van rá. És nem, nem vagyok jól.

Leültem mellé a földre. A fenekemen keresztül éreztem, hogy milyen hideg a padló.

– Mi a baj?

– Kairól van szó. A Facebookon nyomozok, hogy valaki betagelte-e.

A barátja, Kai is gyakran járt hozzánk, és játszott a központ kosárlabdacsapatában. Sok lány bolondult érte. Amikor megtudtam, hogy Ariel és Kai randiznak, aggódtam, és nem csak a koruk miatt – mindketten tizenöt évesek –, hanem a fiú népszerűsége miatt is.

Így egyáltalán nem lepődtem meg azon, amit a lány mondott.

– Szerintem mással találkozgat.

– Honnan tudod?

– A múlt héten nem jött ide iskola után, és a bátyám mondta, hogy egy másik lánnyal látta a plázában.

Megsajdult a szívem.

El akartam neki mondani, hogy valószínűleg igaza lehet, de lelkileg nem volt arra felkészülve, hogy ezt hallja is.

– Szerintem addig ne próbáld megfejtetni a helyzetet, amíg nem szembesíted, viszont muszáj lenne beszélgetek. Jobb ezeket tudni, mint később meglepődni. Nem kell olyan emberre pazarolni az idődet, aki nem őszinte veled.

Én már csak tudom.

Bár Elec szó szerint nem csalt meg engem, érzelmileg megtette.

Ariel megtörölte a szemét, majd felém fordult.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Mi történt köztetek Eleckel?

Összeugrott a gyomrom, mert váratlanul ért, hogy szóba hozta Elecet. Túl hosszú történet volt az ahhoz, hogy felidézzem.

Elec volt mindenki kedvenc tanácsadója. Amikor otthagyt a központot, a srácok teljesen lelombozódtak. Mindenki tudott arról, hogy mi egy pár vagyunk, és ezért mindenki oda is volt.

– Azt szeretnéd tudni, hogy miért szakítottunk?

– Aha.

Ha egy mondatban kellett összefoglalnom, akkor csupán egyvalamit tudtam mondani.

– Beleszeretett valaki másba.

Arielen látszott az értetlenség.

– Hogy létezik az, hogy szerelmes vagy, de közben valaki másba is beleszeretsz?

Hát, ez volt az év kérdése.

– Erre még én is keresem a választ, Ariel.

– Emlékszem, hogyan viselkedett a társaságodban. Szerelmesnek tűntetek.

– Azt hittem, azok is vagyunk – súgtam.

– Nem gondolod, hogy igazából nem is szeretett téged? Vagy csak jobban szerette a másik lányt?

Úgy éreztem, mintha ez a tizenöt éves lány a lelkembe látott volna, és arra a kérdésre bökött volna rá, amit magamnak is számtalanszor feltettem. Őszinte szerettem volna lenni vele.

– Nem tudom, léteznek-e a szerelemnek különböző fokozatai, vagy az, hogy szakított velem, egyszerűen csak azt jelenti, hogy nem is szeretett. Még én is próbálom átrágni magam ezeken a kérdéseken. De a lényeg az, hogy ha valaki megcsal, akkor nem szeret.

Ariel a távolba nézett.

– Ja.

Vigyorogva meglöktem a vállammal:

– De tudod, mi a jó hír? Még nagyon fiatal vagy, és rengeteg idő van megtalálni a neked való fiút, akkor is, ha az nem Kai lesz. Nagyon nehéz korban vagytok most, talán az életetek legnehezebb szakasza ez. Mindkettőtököt hajt a véretek, és próbáljátok felfedezni, hogy kik is vagytok.

– És te?

– És én mi?

– Találtál már valakit?

– Nem. – Nagy levegőt vettem, és a cipőmre néztem. – Nem tudom, hogy fogok-e.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Miért nem?

Nem tehettem tönkre ennek a fiatal lánynak az álmait. Mégis hogyan mondhattam volna ki azt hangosan, hogy szerintem már soha többé nem fogok tudni megbízni egy férfin? Ez az én bajom volt, és nem akartam a borús kilátásaimmal nyomasztani.

– Tudod mit, Ariel? Bármi megtörténhet – mosolyogtam.

Bárcsak hittem volna ebben!